

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Kr. Gy.
Cím: Ábrándozás a régi Budapest-
ről

Ar. Újság

1925. 5. 12.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

" 192 "

Személy

Helyszám

Székesfővárosi házinyomda 1923

Kö:

Ábrándozás a régi Budapestről.

Szinte fájdalmas már, hogy mennyit emlegetjük a régi Budapestet mostanában... Halott apánkat nem emlegethetnénk annyit, elszórt vagyunkról, leégett házunkról, elmulott ifjuságunkról nem beszélhetnénk többet, mint a régi Budapestről... Amikor pedig benne jártunk, alig vettük észre, sőt lehetőleg csak a hibái, gyengeségei, neveltilenségei szurtak szemet. Látjuk őt néha könnyelmű fráternek, aki két kézzel tékozolja el azt, amit az apái összegyűjtöttek; mennyit haragudtunk a folytonos építkezésekért például, amelyek miatt nyaranta olyanok voltak a pesti utcák, mintha épületállványból és tótból állna az egész város. Ahol nem építettek, ott következtek; felbontották a Nagykörut bélést, mintha a polgármester csak arra lett volna kíváncsi, hogy mi van a föld alatt. Hegymászó turistának nevezük magunkat, amikor a felhasogatott utcákon napi teendőink után láttunk. Hej, hányszor emlegettük a magisztrátus csillagát, amikor az éjszaka folyamán olyan kőtorlasz emelkedett a házunk előtt, hogy alig tudtunk miatta kijönni a kapun.

Azt lehetne mondani, hogy az elmúlt évek a vezeklés évei voltak azért, mert annak idején nem becsültük meg városunkat. Budapest mellett faluszámba se menő osztrák városkáknak a tisztaságát, olcsóságát, otthonosságát emlegettük, amikor most már végre ráeszméltünk, hogy a régi Pesten lehetett a legolcsóbban enni és az idegen megnyalta száját a pesti koszt után. Fölényesen mosolyogtunk azokon a régi pestieken, akik nyaranta abból az okból nem hagyták itt a várost, mert nem tudták nélkülözni a megszokott vendégfogadójukat, kiült kávéházi széküket, sőt még azt a pincért sem, aki őket évek óta kiszolgált. Az utazók mindig azzal tértek haza, hogy Bécsben milyen jó a marhahus, Grácban a sör, a Semmeringen a vörös bor és nem akartuk tudomásul venni, hogy a gráci Arany Elefánt elbujhat a mi fogadóink mellett, hogy ha Bécsben itt-ott jó is a marhahus, az Pestről került oda; az pedig talán már szentségtörésnek számított, hogy a magyar borok mellett külföldit is emlegettünk. Nem, sehogy se akartuk észrevenni, hogy ebben a városban a legjobb kenyeret sütik (bezzeg, szerelnék most izét a régi kenyérnek!),

nem vettük tudomásul, hogy a kispénzü emberek is milyen jóllakhattak itt ebéddel, vacsorával, ha tudták a kellő forrásokat (most, bezzeg, mikor mindnyájan kispénzüek lettünk, keresnénk, de nem találjuk azokat a régi jó kosztoshelyeket!), nem gondoltunk arra, hogy valamikor nem azért szidjuk a villamost, mert az késik, hanem azért, mert drága.

Valahogy úgy alakult a helyzet, hogy napjainkban azok is visszasírják a régi Pestet, akiknek az utóbbi években sem volt okuk panaszra az életmódjuk megváltozása miatt. Ezek is megunták, torkig lettek ezzel a várossal, amely most már kétségen kívül a reménytelenség felé baktatott.

Igy váltott újjá mindenkiben a régi Budapestnek elmosódott képe. Most már nem egy új Budapestet akarunk, mint valaha szavalták a fiatal emberek a kávéházakban és népgyűléseken, csak a régi, a százszor szidott, kigunyolt, lenézett Budapestet adják vissza. A bennünk megmaradt életenergia most a múlt idők visszahozása felé irányodik. Minden gyönyörűnek, mesebelinek, eldorádóinak tűnik fel, ami a régi Pestre vonatkozik. Ugy látjuk, hogy álmváros volt, amelyben valaha ifjan, lelkesedve, lengedezve járkáltunk, amelyben édesebb volt a víz és hűségesebb a barátság, fehérebb a kenyér és állandóbb a boldogság, szilárdabb a megérdemelt nyugalom és ígéretteljesebb a küzdelem, maradandóbb a reggeli mosolygás és hintáztatóbb az éjjeli álm.

Ha majd valaki megírja ennek a mai Budapestnek a regényét, szépen feldolgozhatja ezt a csodálatos, hirtelen jött vágyakozást a tegnapi még „ifjú“-nak nevezett Pesten: olyan régi dolgok után, amelyek után rendszerint a csalódott öregek szoktak sóhajtani. Jöjj vissza, régi Budapest, kiáltjuk kórusban május hónapjában és szentimentális nedvességek mutatkoznak a szemek tükörében

(Kr. Gy.)